

mer, og da de Tab, som Statskassen kan lide ved, at de Penge, som anvendes til saadanne Boliger, i Virkeligheden kun give en Indtægt af 2 pCt., ikke ere betydelige, synes det mig, at disse Tab ikke bør veje op mod de andre Betragtninger, som kunne tale for Hensigtsmæssigheden af denne Foranstaltning.

Jeg skal dernæst svare paa et Par Bemærkninger, som ere komne frem angaaende andre Ting. Hvad for det første angaar det Samraad, der er holdt om Medsættelse af Priserne paa Naturalier ved Anstalterne, er det et Forhold, jeg skal have min Opmærksomhed henvendt paa. Men som bemærket ere Priserne ansatte efter Vicitation, og jeg er hidtil gaaet ud fra, at derved var der ikke noget at gøre; naar man ikke kunde saa Varerne billigere, kunde man ikke saa dem billigere. Det er en gammel Erfaring, at der kan være en mærkelig og paafaldende Forskel paa Vicitationspriser paa de forskellige Steder i Landet. Der kan være en enkelt Vare, der kan faas billig i Vordingborg, men er paafaldende dyr andetsteds, f. Eks. i Aarhus. Men naar man har anskaffet de forskellige Leverancer ved Vicitation, er man gaaet ud fra, at man derved kommer saa nær som muligt til den paa Stedet gængse Pris. Det er imidlertid muligt, at der her kan være Forhold til Stede, som det var muligt at bryde igennem, og saaledes opnaa bedre Priser end de, de lokale Vicitationer frembyde.

Ved det under Nr. 121 omtalte Samraad er der forhandlet om Retten til Kolportage af Andelslodder i Præmieobligationer. Jeg skal bemærke, at der her er to Spørgsmaal, som maa stilles ad, og med Hensyn til hvilke man maa være paa det rene med sig selv om, hvad det egentlig er, man vil ramme, og hvor vidt man vil gaa. Der er først det Spørgsmaal, om det kun er Kolportage, man vil ramme, eller om det i det hele er Handelen med saadanne Obligationer, altsaa ikke blot den Handel, som drives ved Kolportage, men ogsaa den Handel, som finder Sted fra faste Udsalgssteder — hvad der vel er den her i Byen sædvanlige Handel med den Slags Genstande. Jeg for min Part har ikke noget imod at gaa temmelig vidt paa det Punkt og skulde mene, at der vel endog saa ikke var stor Betænknelighed forbunden med aldeles at forbyde Handel med udenlandske Præmieobligationer og altsaa ogsaa Handel med Andele i dem. Men efter den nuværende Lovgivning er jo selve Handelen med Præmieobligationer eller med matematiske Brøddeler af dem ikke forbudt. Det, som er forbudt, er kun at

handle med Retten til at deltage i enkelte Træninger, og det er det, som den Højesteretsdom handler om, som Mindretallets Ordfører talte om; det var jo netop et saadant Tilfælde, hvor det kunde være tvivlsomt, eller hvor der kunde være forskellige Meninger. Anslagsmagten søgte naturligvis at gøre gældende, at det i Virkeligheden kun var en Handel med Afgang til at spille med i en enkelt Træning, men efter de Oplysninger, som kom frem, antog dog Retten, at man ikke burde betragte det som en Omgaelse af Loven, at man virkelig maatte gaa ud fra, at det var væsentlig et Salg af selve Andelen, og som Følge deraf frifendtes den paagældende. Jeg vil med Hensyn til de Eksempler paa en Trafik af den Natur, som Mindretallets Ordfører nævnte, sige, at jeg kunde ønske at lære disse Tilfælde noget nærmere at kende; thi efter den Fremstilling, som den ærede Taler gav, kan det jo nok være, at der kunde være noget at tage fat i, at det var muligt at drage de paagældende til Ansvar for den Art af Salg. Jeg vil derfor forbeholde mig at saa noget at vide af den ærede Taler om, hvor og fra hvem det er, at en saadan Trafik er udgaaet, og saa skal jeg undersøge Sagen nærmere og se, om der maatte kunde være Anledning til at forsøge paa ved en Retsaa mod de paagældende at saa dem dømt. Men hvad ellers Sagen angaar, saa maa jeg blive mere paa det rene med, hvad der er Udvalgets Mening, som jeg havde Samraad med angaaende det, jeg nys nævnte, nemlig om det kun er Kolportage, man vil forbyde, i hvilket Tilfælde jeg antager, Sagen nærmest maa henhøre under Indenrigsministeriet, og i hvilket Tilfælde der vil kunne reageres mod Misbrug, vistnok ved mindre betydelige Udbringinger i Næringslovsforlaget, eller om man ønsker at gaa videre, saaledes, at det ikke alene er Forhandling ved Kolportage, man ønsker forbudt, men ogsaa overhovedet Handel med udenlandske Præmieobligationer eller Andele i disse. Hvis dette sidste skulde være Tilfældet, saa vil det kun kunne ske ved en ny Lov. — Jeg skal endelig kun bemærke, at det Forhold, som den ærede sidste Taler berørte, nemlig Kriminalrettens Fattigtasse, er gammelt. Længe før jeg blev Justitsminister har en saadan Kasse eksisteret ved Retten, og deri er indgaaet, ikke just de idømte Bøder, fordi der for disse Beslommende i Almindelighed have Lovbestemte Regler med Hensyn til, hvilke Kasser Bøderne skulle tilfalde — nogle Bøder tilfalde Statskassen, nemlig de, der idømmes efter Straffeloven; andre Bøder tilfalde Politi-